

на них завдання, оскільки не розуміючи принципу верховенства права не зможуть реалізувати його в своїй діяльності.

Висновки. Таким чином, процеси глобалізації та євроінтеграції суттєво змінили існуючий у першій половині ХХ століття західний світ, зокрема, у аспекті сутнісного розуміння системи права, що не могло не позначитися на інтерпретації джерел права. Важливим фактором цього стала діяльність Ради Європи і такої її інституції як Європейський суд з прав людини, завданням якого є захист Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод. Саме через практику Європейського суду з прав людини набуває конкретизації імпліцитний зміст людських прав, закріплених у Конвенції. Таким чином, для України, яка закріпила у законодавстві принцип верховенства права, пов'язавши його розуміння саме з практикою Європейського суду з прав людини, положення Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод та практика Суду виступають джерелом права загалом та адміністративного права, зокрема.

Література

1. Конвенція про захист прав людини та основоположних свобод від 4 листопада 1950 року. Урядовий кур'єр. 2010. № 215.
2. Корнієнко М.В. Практика Європейського суду з прав людини як джерело адміністративного права (на прикладі рішення суду). Практика європейського суду з прав людини як джерело національного права: зб. мат-лів кругл. столу (м. Дніпро, 24 листопада 2017 р.). Дніпро: ДДУВС, 2017. С. 24-26
3. Адміністративне право України. Повний курс : підручник / Галуцько В., Діхтієвський П., Кузьменко О., Стеценко С. та ін. Херсон : ОЛДІ-ПЛЮС, 2018. 446 с
4. Загальна теорія права: Підручник / За заг. ред. М.І. Козюбри. Київ: Ваіте, 2015. 392 с.
5. Рішення Європейського суду з прав людини «Лучанінова проти України». URL.: http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/974_788
6. Про Національну поліцію. Закон України від 2 липня 2015 року. Відомості Верховної Ради (ВВР), 2015, № 40-41, ст.379.

СУЧАСНІ МЕХАНІЗМИ ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ В ОРГАНАХ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ

Філіпенко Т.В., д.н. з держ.управл., професор, професор кафедри (Маріупольський державний університет, м.Маріуполь, Україна)

Філіпенко А.С., к.ю.н., доцент, доцент кафедри (Донецький юридичний інститут МВС України, м.Кривий Ріг, м.Донецьк, Україна)

В науковій літературі під механізмом запобігання та протидії корупції в органах публічної влади розуміється система дій, спрямована на виявлення, припинення, обмеження поширення та запобігання корупційних дій в органах публічної влади [1, с. 7]. З нашої точки зору, механізм запобігання та протидії корупції уявляє собою систему цілеспрямованих дій посадових осіб органів центральної та місцевої публічної влади, службовців силових структур та представників громадянського суспільства, спрямованих на забезпечення конституційних прав і свобод людини та укріплення демократичних європейських цінностей, виховання громадянської нетерпимості до проявів корупції, попередження й невідворотне покарання корупційних державно-владних відносин.

Можна виокремити наступні механізми запобігання корупції в органах публічної влади: інституціонально-управлінські, політико-правові, соціально-економічні, суспільно-громадянські та етично-психологічні.

Корупція, як системна проблема, вимагає відповідного системного інструментарію та комплексного механізму боротьби з нею, що передбачає спільні скоординовані системні дії представників шести суспільних інститутів – державної виконавчої влади; органів місцевого самоврядування; силових органів включно з судами; бізнесу; громадянського суспільства та засобів масової інформації. Спільна антикорупційна політика зазначених суб'єктів має поєднувати три стратегічні напрямки:

– стратегії суспільного усвідомлення, котра полягає в загальному аудиті й моніторингу ситуації та вдосконалення на цих підставах антикорупційної стратегії; антикорупційній громадянській просвіті; вільному доступі до інформації і незалежних ЗМІ;

– стратегії попередження, сутність якої лежить в сфері формування транспарентності органів влади; активного залучення інститутів громадянського суспільства до діяльності щодо запобігання корупції; зменшення втручання держави в справи бізнесу та суспільства; прийнятті кодексів етики для чиновників, підприємців; зниженні адміністративних бар'єрів;

– стратегії невідвотної відплати, котра передбачає підвищення професіоналізму та ефективності розкриття корупційних злочинів силовими структурами; формування сильної і незалежної судової влади; неухильне виконання закону; громадську експертизу нормативно-правових та державно-управлінських рішень; доступність громадянами правової допомоги і захисту [2, с. 74–75].

Під інституційними механізмами реалізації заходів з протидії корупції в конкретній державі слід розуміти організацію і діяльність органів державної влади, органів місцевого самоврядування, включаючи їх посадових осіб, інститутів громадянського суспільства.

Вагомий комплекс функцій щодо запобігання і протидії корупції покладається державою на НАЗК, НАБУ, Антикорупційну прокуратуру та інші антикорупційні органи. Крім того, важливу роль тут повинні відігравати й інститути громадянського суспільства. Як зазначає П. А. Кабанов, запобігання корупції є складним завданням, яке вирішується "безліччю суб'єктів з різним обсягом компетенції: від міжнародних організацій до муніципальних утворень, інститутів громадянського суспільства і приватних осіб" [3, с. 5].

Треба зазначити, що недостатня ефективність в даній сфері пов'язана з низьким рівнем взаємодії органів публічної влади і інститутів громадянського суспільства. Адже, у ситуації, коли орган публічної влади не виконує покладеної на нього антикорупційної чи іншої суміжній функції, або порушує відповідне законодавство, інститути громадянського суспільства повинні виступати дієвою силою ініціативного протидії протиправній поведінці.

Можна виділити два рівня функціонування інституційного механізму запобігання корупції: публічно-муніципальний і публічно-державний.

В рамках публічно-муніципального рівня організація та здійснення антикорупційної діяльності провадиться органами місцевої влади загальної та спеціальної компетенції, іншими муніципальними інститутами, а також інститутами громадянського суспільства муніципального рівня.

В межах публічно-державного рівня здійснюється діяльність органів державної влади та інших державних органів, наділених компетенцією антикорупційного характеру, а також інститутів громадянського суспільства – загальнодержавного і регіонального значення.

Проблема корупції на місцевому рівні стоїть дуже гостро, і боротьба з нею повинна мати системний характер. Причому саме органи місцевої влади займають одну з найважливіших позицій в питаннях реалізації заходів запобігання корупції, тому що знаходяться в безпосередній близькості до населення. Органи місцевої влади, внаслідок притаманних їм ознак виступають постійно діючим і організаційно певним елементом системи запобігання корупції, в той час, коли населенню (ініціативній групі) необхідно в кожному конкретному випадку здійснювати юридично значущі дії для того, щоб їх антикорупційна ініціатива мала необхідну правову форму (наприклад, організувати збори, направити звернення до компетентного органу тощо).

Отже, ситуація, яка склалася, вимагає не тільки уніфікації підходів до реалізації заходів щодо запобігання корупції в загальнодержавному масштабі, але і звернення пильної уваги на специфіку антикорупційної діяльності органів місцевої влади.

З огляду на певні досягнення в цій галузі (прийняття цільових програм, формалізація експертизи проектів муніципальних правових актів тощо), доцільним може бути здійснення таких напрямків організаційно-нормотворчої діяльності компетентних органів місцевого самоврядування:

- оптимізація та прийняття нових правових актів щодо запобігання корупції в муніципальних утвореннях, зокрема, на службі в органах місцевого самоврядування; організація і ефективне

здійснення діяльності по забезпеченню дотримання законодавства про запобігання корупції на місцевому рівні з боку інститутів громадського та парламентського контролю;

- затвердження та реалізація регіональних програм протидії корупції на місцевому рівні;
- інформатизація процесу розміщення і забезпечення прямого доступу до визначених законом і конкретизованим в муніципально-правових актах відомостей про посадових осіб та членів їх сімей;

- підвищення ефективності функціонування системи контролю доходів зазначених осіб;

- вдосконалення організації органів місцевого самоврядування та здійснення функцій державного управління, а також нормативно-правового регулювання зазначених процесів (наприклад, в частині виявлення структурних підрозділів та посадових осіб, яким притаманні корупційні ризики);

- оптимізація кадрової політики на місцевому рівні;

- підвищення рівня інформованості населення територіального утворення про діяльність органів місцевої влади та заходи антикорупційного впливу (наприклад, в частині здійснення антикорупційної пропаганди і правового виховання);

- вдосконалення механізму розпорядження муніципальним майном і бюджетними коштами та ін.

Крім того, вбачається за необхідне уніфікувати і формально закріпити обов'язкове включення до складу координаційно-дорадчих органів територіальних утворень із запобігання корупції представників громадськості (населення конкретного територіального утворення) в кількості не менше 1/3 від загальної кількості її членів за умови наявності спеціальної (юридичної) освіти (професійних навичок) не менше, ніж у половини з них. Така вимога дозволить збалансувати публічно-владні та громадські засади в антикорупційній діяльності на рівні місцевого самоврядування на основі взаємного контролю, з урахуванням досягнення реальності права населення територіальних утворень на участь у здійсненні антикорупційних заходів, ефективності здійснення профільних повноважень органів публічної влади і, як наслідок, рішення стратегічних антикорупційних завдань держави.

Література

1. Серьогін С. С. Механізми попередження та протидії корупції в органах публічної влади. *Публічне управління : теорія та практика* : зб. наук. пр. Асоціації докторів державного управління. Х. : Вид-во АДНДУ, 2010. № 1. С. 134 – 140.

2. Шедий М. В. Социальные детерминанты коррупции в российском обществе : монография. Орел : Изд-во ОФ РАНХиГС, 2012. – 148 с.

3. Кабанов П. А. Некоторые формы взаимодействия институтов гражданского общества с органами местного самоуправления в области противодействия коррупции. *Административное и муниципальное право*. 2012. № 5. С. 5–10.

АДМІНІСТРАТИВНО-ЮРИСДИКЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ ЩОДО ПРОВАДЖЕНЬ У СПРАВАХ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ

Баранов С.О., к.ю.н, доцент, професор кафедри (Одеський державний університет внутрішніх справ, м. Одеса, Україна)

Рибаченко С.П., аспірант (Міжнародний гуманітарний університет, м.Одеса, Україна)

Важливим завданням будь якої суверенної держави є захист її кодонів та національних інтересів. Національні інтереси України у прикордонній сфері полягають у створенні політичних, правових, організаційних та інших умов для забезпечення надійної охорони державного кордону України. Забезпечення реалізації зазначених завдань покладаються на відповідні державні інституції Державну прикордонну службу України (далі-ДПСУ), Службу безпеки України та Національну гвардію України.

ДПСУ здійснює специфічний вид державної діяльності - охорону державного кордону, яка має чітко виражений характер правоохоронної діяльності [1, с.98]. Ознаками ДПСУ як правоохоронного органу є те, що це державний орган виконавчої влади, який має свою чітко

ЗМІСТ

<i>Аброськін В.В.</i> ВСТУПНЕ СЛОВО	3
<i>Денисова А.В.</i> ДЕРЖАВНИЙ КОНТРОЛЬ ЗА СФЕРОЮ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я	4
<i>Ярмакі Х.П.</i> ЩОДО ПИТАННЯ ПРО ПОНЯТТЯ ТА ЗМІСТ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ІНОЗЕМЦІВ В УКРАЇНІ	5
<i>Галунько В.М., Бездольний М.Ю.,</i> ПРО ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ РОЗГЛЯДУ СПРАВ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ БЕЗПЕКИ ДОРОЖНЬОГО РУХУ, ЗАФІКСОВАНЕ В АВТОМАТИЧНОМУ РЕЖИМІ, ЩО МОЖУТЬ ПОРУШУВАТИ ПРАВА ОСОБИ, ЯКА ПРИТЯГАЄТЬСЯ ДО АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ	8
<i>Гаращук В.М.</i> ДО ПИТАНЬ ДИСЦИПЛІНАРНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ЗА АДМІНІСТРАТИВНИМ ЗАКОНОДАВСТВОМ	10
<i>Корнієнко М.В.</i> АДМІНІСТРАТИВНО- ПРАВОВИЙ АСПЕКТ КОНВЕНЦІЇ ПРО ЗАХИСТ ПРАВ ЛЮДИНИ ТА ОСНОВОПОЛОЖНИХ СВОБОД	12
<i>Філіпенко Т.В., Філіпенко А.С.</i> СУЧАСНІ МЕХАНІЗМИ ЗАПОБІГАННЯ КОРУПЦІЇ В ОРГАНАХ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ	14
<i>Баранов С.О., Рибаченко С.П.</i> АДМІНІСТРАТИВНО-ЮРИСДИКЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ ЩОДО ПРОВАДЖЕНЬ У СПРАВАХ ПРО АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ	16
<i>Бондар В., Красіловська О., Козловська В.</i> ОСОБЛИВОСТІ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ НЕПОВНОЛІТНІХ	18
<i>Божок С.Г., Шевченко Д.Д.</i> СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА ТА ПРОЦЕСУ	20
<i>Волокітенко О.М.</i> ФОРМУВАННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ АНТИКОРУПЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ В КОНТЕКСТІ ЗАГАЛЬЄВРОПЕЙСЬКОЇ УНІВЕРСАЛЬНОЇ МОДЕЛІ	22
<i>Дручек О.В.</i> ОСНОВНІ МОДЕЛІ (СТРАТЕГІЇ) ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ: ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД	24

**МІНІСТЕРСТВО ВНУТРІШНІХ СПРАВ УКРАЇНИ
ОДЕСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ВНУТРІШНІХ СПРАВ
КАФЕДРА АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА ТА
АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРОЦЕСУ**

**СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ
АДМІНІСТРАТИВНОГО ПРАВА УКРАЇНИ**

Матеріали

VII Міжнародної науково-практичної онлайн-конференції

06 листопада 2020 року

Одеса
ОДУВС
2020